

Setmana Santa 2017

Jo faig que tot sigui nou (Ap 21,5)

El lema que anima el nostre curs pot ser també una oportunitat i una embranzida per viure els dies de Setmana Santa amb un aire de novetat, de retorn a l'amor primer de la nostra vida cristiana i de recordatori dels fonaments que donen sentit al nostre seguiment de Jesucrist, fruit de la crida que hem sentit a seguir-lo.

Al llarg de la Bíblia trobem molts textos que ens parlen de la novetat de vida, de néixer de nou, del cel nou i la terra nova, de la renovació de la fidelitat mútua entre Déu i la humanitat. Però també en la pròpia experiència sabem reconèixer les crides als canvis, a la renovació dels compromisos, al desig compartit que el nostre món sigui transformat i renovat amb criteris de justícia, de solidaritat, de llibertat, d'equitat i molts altres.

El desig de renovació és un desig de primavera, és creure que són possibles el cel nou i la terra nova que el Pare ens proposa i que nosaltres anhelem des del més profund del nostre ésser. La celebració de la Cena del Senyor, de la seva Passió i Mort, i de la seva Resurrecció ens ajuden a fer memòria viva i actual d'allò que fonamenta la nostra vida cristiana i militant: el lliurament als altres per amor, un lliurament que ens ressuscita i que ressuscita i transforma la vida dels preferits del Senyor, els més pobres, els més dèbils.

Dijous Sant

Aquesta copa és la nova aliança segellada amb la meva sang, vessada per vosaltres (Lc 22,20)

El moment central de l'alliberament d'Egipte va ser la festa de la Pasqua (Ex 12). Al verset 14 llegim: *Tingueu aquest dia com un memorial i celebren-lo amb*

una festa de pelegrinatge en honor del Senyor. Una festa que calia repetir anualment. La resposta a l'alliberament va ser l'Aliança entre Déu i el poble: Per a vosaltres jo

seré el vostre Déu, i per a mi vosaltres sereu el meu poble (Lv 26,12). Per celebrar l'Aliança, Moisès va aspergir el poble amb la sang dels vedells immolats, dient: *Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor conclou amb vosaltres d'acord amb totes les paraules d'aquest document (Ex 24,8).* El document esmentat (els "deu manaments"), se centra en la relació amb Déu i amb els altres, com queda recollit en la conversa de Jesús amb el mestre de la Llei en la paràbola del bon samarità: Ell va respondre: *Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix (Lc 10,27).*

El profeta Isaïes, en el quart cant del Servent (Is 52,13—53,12) parla del dolor salvador d'aquest Servent a través del seu lliurament: *les seves ferides ens curaven (53,5).* Jesús ho diu: *és la Nova aliança segellada amb la meva sang.* Sí, d'això es tracta, de fer nou cada dia el nostre lliurament units al lliurament de Jesucrist, reme-

morant la Pasqua en cada eucaristia, recreant els nostres compromisos envers els altres, com una actualització diària de l'entrega de Jesús que confia en mi, malgrat les meves precarietats, per continuar partint el seu cos, i vessant la seva sang, signe de vida, perquè tothom frueixi de la dignitat dels fills i filles de Déu.

La nova aliança segellada amb la meva sang, com diu Jesús, és una crida a la novetat: el seu cos i la seva sang són oferts en comptes de les ofrenes tradicionals. Transforma la Pasqua jueva en la nova Pasqua que es fonamenta en el lliurament de la seva vida, i el Dijo-us Sant repetim la festa de Pasqua i renovem la nostra condició de Poble "aliat" amb Déu, tot refent el compromís d'estimar Déu sobre totes les coses i els germans com a nosaltres mateixos. El pa i el vi de l'eucaristia, el Cos i la Sang del Senyor són, així, la nostra força per acompanyar el Senyor amb la nostra acció, que és donació alliberadora, i que concreta l'alliberament del seu poble, del nostre poble.

Divendres Sant

Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit. (Jn 12,24)

Avui celebrem la mort del Senyor. Una mort que amaga en el seu

si totes les morts, tots els esclavatges, però també totes les esperan-

ces. Jesús ho expressa d'aquesta manera als deixebles d'Emaús: *¿No calia que el Messies patís tot això abans d'entrar a la seva glòria?* (Lc 24,26). *Patir tot això no tindria sentit si tot acabés amb la mort, però la mort de Jesús no és definitiva, perquè per l'experiència de la resurrecció ha aplegat un poble que, com Ell mateix, du a terme l'obra de Déu, i tot donant fruit, fa la més bella lloança de Déu, com queda explícit en l'evangeli de Joan: La glòria del meu Pare és que doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus* (Jn 15,8).

Les nostres morts són ben reals com a conseqüència dels diferents tipus de violència, especialment contra els més dèbils, ja sigui la guerra o la violència física o verbal, o el menyspreu o la humiliació dels altres com a conseqüència de la seva condició, o la seva procedència, o les seves idees. Jesús continua morint en totes aquestes persones. Però fins tot la creu en la qual mor Jesús ens és una esperança, *perquè la creu cristiana és una crida a l'amor amb el qual Jesús s'ha sacrificat per salvar la humanitat del mal i del pecat* (Papa Francesc, Angelus, 12.03.2017). En

el mateix acte deia: *Qui mor amb Crist, amb Crist ressorgirà, i la creu és la porta de la resurrecció... aquest és el missatge d'esperança que la creu de Jesús conté, exhortant a la fortalesa en la nostra existència.*

Jo faig que tot sigui nou, llegim al llibre de l'Apocalipsi. També la creu ens recrea, els patiments ens purifiquen i ens renoven, malgrat ens costi ser-ne conscients, especialment en el moment de sofrir. Pau i Bernabé enfortien els deixebles i els exhortaven a perseverar en la fe, dient-los: Ens cal passar per moltes tribulacions per a entrar al Regne de Déu (Ac 14,22). Entrar al Regne de Déu, ¿no és viure la vida de Jesucrist, que personifica aquest Regne?

Segur que més d'un cop hem passat per l'experiència de creu en els nostres compromisos, o en la malaltia, o en tants dolors que la vida porta tota sola, i hem fracassat, i ens hem tornat a posar dempeus moguts per la fe, acompanyats pels companys i companyes en la Revisió de Vida, i per la imatge del Crucificat que és també el Ressuscitat. Ho diu la cançó: *demà la creu florejarà... demà la nit resplendirà.*

Dia de Pasqua

Els qui viuen en Crist són una creació nova.

El que era antic ha passat; ha començat un món nou. (2Co 5,17)

Sant Pau ens parla per pròpia experiència: ell va ser constituït com una nova creació després que el Ressuscitat sortís al seuencontre. També nosaltres podem viure en Crist i esdevenir homes i dones nous perquè Déu, en la persona de Jesucrist, s'ha avançat a estimar-nos: *no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats* (1Jn 4,10). Cadascú podria fer el relat de l'amor rebut de Déu, de la seva pròpia experiència de trobament amb el Ressuscitat, però per sant Pau va ser una *llum fulgurant que venia del cel* (Ac 9,3), amb l'encàrrec de ser testimoni de la resurrecció, com la resta dels apòstols: *davant de tots els homes tu has de ser testimoni d'ell en tot allò que has vist i has sentit* (Ac 22,15).

La fe en Jesucrist, segons l'experiència de cadascú, ha estat una crida a ser testimonis de la resurrecció, i ho hem estat, entre resistències i precarietats, semblant llavors de Regne allà on vivim la nostra vida. Hem viscut una vida ressuscitada perquè, refiant-nos de Déu, ens hem deixat encegar per la seva llum, i hem deixat de viure com a cecs, com el mateix sant Pau després de "caure del cavall",

com el cec Bartimeu, per a qui la pregunta de Jesús: *Què vols que faci per tu?*, i la resposta, *Rabuní, fes que hi vegi* (Mc 10,51), amb la curació que segueix, el porten a experimentar la resurrecció en la pròpia carn: *A l'instant hi veié i el seguia camí enllà* (Mc 10,52). Sí, el seguia camí enllà, cap a Jerusalem, ara ja com a deixeble, per acompanyar Jesús en la seva mort i resurrecció. A continuació d'aquesta escena, Marc situa ja l'entrada de Jesús a Jerusalem, el diumenge de Rams.

La Pasqua és l'expressió més brillant i joiosa del que significa la vida nova en Crist. La vida nova de la Pasqua em recorda i m'invita a ser conscient que haig de deixar el que hi ha d'antic en mi, *el que era antic ha passat*. Em recorda i m'invita a passar per la transformació del meu jo en el jo de Jesucrist, esdevenint bon pa, aliment per als altres; a ser gra de blat colgat a terra que mor als seus egoismes, per rebrotar ple de vida, oferint al Pare i als germans els fruits de la meva unió amb Jesucrist, el Ressuscitat. Aleshores serà veritat que *ha començat un món nou*.

